

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

روایت لاتعاد از دو بخش و دو قسمت تشکیل می‌شود یکی قسمت مستثنی منه که همان لاتعاد الصلاة است و دیگری عقد مستثنی که عبارت است من خمسه.

مطالبی در بیان و تفسیر این روایت، حول و حوش چند مطلب وجود دارد:

یکی اینکه نسبت بین روایت لاتعاد و بین ادله اجزاء چه نسبتی است؟ آیا نسبت نسبت تخصیص است یا نسبت نسبت حکومت است؟

آنچه که به نظر می‌رسد اینکه ادله اجزاء، دلالت اطلاقی دارند یا دلالت عام بر دخالت اجزاء و شرایط و موانع در صحت صلاة و عدم صحت صلاة در

صورت اخلاص به اینها. البته خب بین اجزاء و شرایط و موانع اختلاف است. جزء در صلاة چه من باب رکن یا غیر رکن به آن جزئی گفته می شود که دخالت آن به نحو تقید و به نحو قید لحاظ شود یعنی تقید صلاة به هذا الجزء و نفس هذا الجزء علی ان يكون قیداً لصلاة، خب این می شود جزء. اما در مورد شرایط خب در اینجا دخالت به نحو تقید است و تقید لا به نحو القیدیه. یعنی صلاة مقید به هذا الشرط، صلاة مقید به طهارت، صلاة مقید به استقبال قبله، صلاة مقید به طهارت ثوب که این تقید در اینجا ملحوظ است ولکن این قید، خودش خارج است. تقید جزء؟ خارجی. یعنی طهارت جزء صلاة نیست بلکه تقید به طهارت، این دخالت در صلاة دارد و در مانع هم خب مانع به آن امری اطلاق می شود که وجودش محل به صلاة است و عدم آن، مقید است. به عبارت دیگر تقید نفی دارد، صلاة مقید به عدم هذا الامر، صلاة مقید به عدم تکلم، صلاة مقید به عدم انحراف عن القبلة.

خب این ادله اجزاء و شرایط با عموم خودشان با لاتعاد و با مساله عقد مستثنی منه در اینجا منافات

دارند چون ادله اجزاء و شرایط البته خب تکبيرة الاحرام و قیام قبل از رکوع، آن را هم جزو احکام به حساب می آورند، این با این مستثنی منه در اینجا منافات دارد چون لاتعاد الصلاة من کل شیء، لاتعاد الصلاة من کل خلل. فاتحة الكتاب، قرائت، قیام، استقامت، تمام اینها جزء اجزاء هستند و این تنافی چطور در اینجا بر طرف می شود؟

با عقد مستثنی منه که لاتعاد باشد، در اینجا از باب جمع بین این روایت و بین ادله اجزاء و شرایط، ما چاره ای نداریم جز اینکه قائل به تضییق دایره اجزاء و شرایط بشویم بالنسبه به سهو و نسیان و موارد اضطرار و اکراه و امثال ذلک که در تمامی اینها ادله اجزاء حکم به بطلان می کنند به دلالت اقتضاء و التزام اما از باب حکومت قاعده لاتعاد، این دایره تضییق می شود و بالنسبه به ساهی و ناسی و مضطر و مکره این ادله اجزاء در اینجا دلالت ندارند مانند فرض کنید که قاعده لا ضرر که این موجب حکومت بر احکام اولیه می شود و دایره آنها را مضیق می کند به غیر از موارد ضرر.

البته نکته ای که در اینجا مطرح کرده اند این است

که این ادله اجزاء و شرایط آیا به اطلاق خودشان باقی هستند و از باب سهو و نسیان، متناً علی العباد یا اضطرار و غیر ذلک، اینها رفع محذوریت می شود؟ آیا این طور است؟ یعنی با آن مبنای اشتراک احکام بین عالم و جاهل ما حکم می کنیم بر اینکه احکام بالنسبه به ساهی و ناسی به همین کیفیت است یعنی با اجزاء و شرایط و موانع است منتهی خداوند متعال متناً علی العباد در اینجا رفع عقاب می کند به واسطه این سهو و نسیان، یا اینکه نه به طور کلی در مقام تنجز و فعلیت حکم مکلف در مقام اتیان عبارت است از صلاة بدون هذا الاجزاء و شرایط در ناحیه عقد مستثنی منه، این کدام یک از اینها است؟

آنچه که مقتضای عقل است و از نقطه نظر تصویر خب عقل مانع نمی داند و اشکالی نمی بیند در بدایت امر که حکم روی صلاة تام الاجزاء و الشرايط باشد حتی بالنسبه به ساهی. یعنی امر آمده باشد روی ساهی با تام الاجزاء و الشرايط، خب اگر این طور باشد ممکن است که خلافی در اینجا به وجود بیاید و آن این است که چطوری ممکن است که شارع در مقام تنجز فعل نسبت به ساهی که اصلاً سهو دارد،

یک امری را تحمیل کند در حالتی که امکان برای
اتیان آن نیست، مقدور مکلف نیست که این را انجام
بدهد. یا فرض کنید که من باب مثال در مقام جاهل
که جهل عن قصور باشد در آنجا تعلق امر و خطاب
امر به شخص جاهل قاصر خب این در اینجا قبیح
است و صحیح نیست. لهذا ما در اینجا قائل هستیم
بر اینکه احکام گرچه در مقام انشاء نسبت به جاهل
و عالم مشترک هستند اما این اشتراک اشتراک در
مقام تحقق موضوع است یعنی ما یک احکامی داریم
احکام ابتدایی و بدون تحقق و تشکّل موضوع به یک
شرایط خاص، این را اسمش را می گذاریم احکامی
که مشترک بین عالم و جاهل است. ولی یک وقتی
منظور این است که وضع احکام کلیه با توجه به
موضوعات آن احکام است. در اینجا در خود مقام
انشاء هم ما قائل به اختلاف احکام هستیم با اختلاف
به موضوعات. یعنی ما یک احکامی داریم این حکم
ابتدایی در شرایط عادی و موضوعیت عادی با
شرایط صحت و سلامت و عقل و عدم محذوریت
شیء است، این یک موضوع است.

در اینجا به مقتضای این موضوع، احکام هم خب
جعل می شود اما در مقام اتیان که مقام تنجز و مقام
فعلیت هست ما می بینیم موضوعات تفاوت پیدا
می کنند. نسبت به یک شخصی که مریض است
استقامت برداشته می شود. نسبت به شخص ساهی،
قرائت فاتحة الكتاب برداشته می شود. نسبت به
شخص مضطر ممکن است اصلاً خود قرائت فاتحه
و توحید برداشته شود. نسبت به شخص غرقا یک
جور است. نسبت به شخص صلاة؟ یک جور
است. هر موضوعی برای خود حکم خاصی را
می طلبد. پس بنابراین به تعدد موضوعها تعدد احکام
اولیه است نه اینکه این احکام اولیه از عالم انشاء
بیایند پایین و در عالم تنجز که می رسند اختلاف پیدا
کنند، نه، این احکام در خود عالم انشاء هم بر حسب
اختلاف موضوع، مختلف است به حسب کلیت. چه
ضرورتی دارد که ما لقمه را از این پشت بیاوریم برای
گردن خودمان، چه علی خواجه و چه خواجه علی،
تفاوت نمی کند. یا اینکه بگوییم آن احکام، مشترک
بین عالم و جاهل است و وقتی که در مقام تنجز و
فعلیت می رسد آن احکام متخصص می شود به

موضوعی و محدّد و مقیّد می‌شود به همان موضوع خودش و یا اینکه بگوییم اصلاً آن احکام در مقام انشاء برای هر موضوعی جداگانه جعل شده و هر شخصی طبق هر موضوعی که داشت داخل در تحت مصداق آن امر کلی خواهد بود.

شخصی که مریض است اصلاً حکم انشائی او صلاة مستقیماً است. شخصی که دارای صحت است حکم انشائی او در مقام انشاء، صلاة در حال استقامت است. شخصی که عالم و متذکر است حکم انشائی او صلاة تام است با فاتحه و رکوع و سجود و قیام قبل از رکوع و امثال ذلک، برای شخص ناسی هم در مقام انشاء همین طور است. می‌گویند که آقا چطور می‌شود به تعداد این همه موضوعات مختلف، یک احکام کلی هم داشته باشیم؟ چطور می‌شود ندارد! مگر شما در مقام انشاء خدا هستید تا اینکه فرض کنید که کم و زیاد که می‌آید از دفترچه‌اش بیرون بریزد و جا نداشته باشد؟ به مقدار هر کسی که داخل در تحت هر موضوعی هست خداوند هم جعل حکم می‌کند، چطور اینکه بین مذکر و بین

مونث اختلاف است و خداوند جعل حکم می کند.
برای مونث جعل حکم می کند در اوقات عادت به
عدم صلاة، برای مذکر جعل حکم می کند به اتیان
صلاة.

سؤال: اینکه متناً نیست دیگر، احکامی که احکام
ثانویه هست در ظاهر احکام ثانویه است در باطن
احکام و انشاء احکام اولیه هستند

جواب: خب بله،

سؤال: دیگر به عنوان منت نیستند

جواب: چرا منت همین است. منت این است که
این موضوع را خداوند به خاطر اینکه این عبد او
هست حالا بلند شده یک کاری کرده، یک زحمتی را
در اینجا مرتکب شده است نمی گوید که من این
نماز را قبول ندارم، می گوید این نمازی که
خواندی باید بلند شوی دوباره در حال التفات و در
حال تذکر قضایش را هم به جا بیاوری، این منت
نیست؟ تا اینکه از او قبول کند...

سؤال: عالم ناسی در عالم تشریح و انشاء یک

موضوع داشت، در حالت التفات یک موضوعی.

جواب: نه، ببینید اصلاً خداوند می گوید نماز در

حال سهو را من از تو قبول نمی‌کنم ولی عقابت نمی‌کنم اما بعد در وقت که ملتفت شدی باید اعاده کنی در خارج وقت که ملتفت شدی باید قضا کنی. می‌شود منت نباشد بگوید عقابت نمی‌کنم چون سهو و نسیان دست تو نیست اما اعاده و قضا چه؟ درست مثل مولایی که به یک عبد بگوید ایتنی به ماء او اشتباهاً برود چیز دیگری بیاورد. بگوید خب اشتباه کردی عقابت نمی‌کنم اما باید بروی دوباره آب برداری بیاوری. متناً این است که می‌گوید حالا که آب نیاوردی این را از تو قبول می‌کنم دیگر نمی‌خواهد زحمت بکشی بروی دوباره این را انجام بدهی. پس بنابراین بر تعدد موضوعات تعدد احکام اولیه هست و بناءً علی هذا این قاعده لاتعاد کشف می‌کند از تعلق احکام کلیه بر موضوعات مختلفه در عالم انشاء متناً علی العباد. این مطلب اول.

پس بنابراین [لا تعاد] حکومت دارد بر ادله احکام که این حکومت موجب می‌شود که آن ادله احکام، مختص به غیر از زمان سهو و نسیان و اضطرار و جهل عن قصور و امثال ذلک بشوند.

مطلب دیگر اینکه در مورد قاعده لاتعاد، محذوفی در اینجا وجود دارد. متعلق عدم اعاده ذکر نشده است یعنی علت عدم اخلال در اینجا ذکر نشده که لاتعاد چه؟ لاتعاد الصلاة بالاخلال؟ لاتعاد الصلاة بالشی؟ لاتعاد الصلاة بالجزء و الشرايط و الموانع؟ این لاتعاد الصلاة به ای شیء به ای فعل، این در اینجا ذکر نشده. بله در عقد مستثنی این لاتعاد الصلاة آمده است، لاتعاد الصلاة الا من خمسة الطهور و القبلة و الوقت و الركوع و السجود، این در اینجا ذکر شده. خب اینکه در اینجا ذکر شده این در اینجا چند قسم از اقسام صلاة ذکر شده؟ دو قسم ذکر شده. آن سه قسم اول شرایط است و رکوع و سجود هم اجزاء است پس بنابراین موانع در اینجا نیامده. خب در اینجا ما می گوئیم اطلاق است. در اینجا اطلاق چه است؟ لاتعاد الصلاة. خب این عدم اعاده به چه تعلق می گیرد؟ در تقدیر محذوف باید ما به سیاق مراجعه کنیم. ممکن است بگوئیم که لاتعاد الصلاة من ای شیء، هر چیزی این لاتعاد الصلاة. خب در اینجا این عام است و می توانیم بگوئیم اطلاق دارد. این اطلاق بالنسبه به اجزاء و شرایط و موانع است اما این اطلاق

نسبت به اجزاء و شرایط و موانع از باب تناسب بین مستثنی و مستثنی منه، ما در اینجا موانع را در مستثنی نداریم فقط شرایط و اجزاء را داریم پس بنابراین در اینجا ما نمی‌توانیم این شیء را بر ثلاثه حمل کنیم. لاتعاد بالصلاة من كل شیء، سواء كان اجزاءً و شرایط و سواء كان موانع. این هم یک مطلب.

جواب از این مساله این است که لاتعاد الصلاة، اولاً اینکه لازم نیست بین مستثنی و مستثنی منه من جميع الجهات تطابق باشد و این خلاف است. فرض کنید شما که یک مستثنی می‌آورید این مستثنای شما ممکن است که یک فردی از مستثنی منه باشد و آن مستثنی منه دارای اصناف متعدده باشد. وقتی که می‌گوییم جاء القوم الا زیداً، حالا زید بقال است آیا دلیل بر این است که همه قوم بقال هستند؟ داخل آنها عالم وجود ندارد؟ داخل آنها شخص خبیری وجود ندارد؟ داخل آنها زارع وجود ندارد فقط باید بقال باشند؟ نه، این طور که نیست. این فقط خروج از تحت یک عام است. خروج از تحت یک عام دلالت نمی‌کند بر اینکه همه افراد این عام مثل فرد خارج

شده و مستثنی باشند، نخیر، آن یکی از این اصناف است. این اولاً.

ثانياً اصلاً بیان قاعده در مقام خلل است یعنی قاعده می خواهد این را بفرماید که لاتعاد الصلاة بخلل فی الصلاة عن مبطل الا بهذه الخمسه. خب خلل که فقط اختصاص به این دو تا ندارد، شرایط و اجزاء ندارد موانع را هم در برمی گیرد. پس بنابراین لاتعاد الصلاة بای مبطل. مبطل را باید محذوف بگیریم، مخل را باید در نظر بگیریم و محذوف بگیریم. صلاة به هیچ مبطلی و به هیچ مخلی لاتعاد الا به هذه الخمسه که الطهور و الوقت و القبلة و الركوع و السجود باشد پس بنابراین در اینجا هم اشکالی از این نقطه نظر متوجه نیست. لذا این بحثی که می کنند که آیا نقیصه فقط مشمول روایت هست یا زیاده هم مشمول روایت [است] آن هم از همین جا روشن می شود. وقتی که ما محذوف را مخل بگیریم لاتعاد الصلاة بای مخل، لاتعاد الصلاة بای مبطل خب این در اینجا نقیصه را هم شامل می شود زیاده را هم شامل می شود سواءً كان بزیاده او بنقیصه چون هر دوی اینها در تحت این مسأله لاتعاد خواهد آمد. لذا از این نقطه نظر در بحث لاتعاد اشکالی باقی نمی ماند.

البته چرا مطالب دیگری هست و در اینجا خواهد آمد که آیا اختصاص به این خمسه دارد یا اینکه مثلاً تکبیرة الاحرام را هم شامل می‌شود یا قیام قبل از رکوع را هم شامل می‌شود که آنها جزو ارکان هستند و ارتباط آنها و این مستثنی در اینجا چه خواهد شد چون ظرف ظرف استثنا است و در آنجا مطلب را عرض می‌کنیم. فعلاً بحث در همین عقد مستثنی بود که این دلالت می‌کند بر عدم اعاده بایّ منخل و ما باید محذوف را...،

آمدیم سراغ مستثنی، مسأله مستثنی جای بحث دارد. پنج مسأله در روایت مذکور است:

طهور و وقت و قبله و رکوع و سجود که هر کدام اینها را ما باید جداگانه مورد بحث قرار دهیم. اولین مسأله مسأله طهور است. طهور یا اسم مصدر است به معنی الطهاره یا اینکه سبب برای اسم است که همان ماء یا تراب باشد. در هر صورت آنچه که از طهور استفاده می‌شود آن نتیجه ای است که عبارت است از طهارتی که حاصل می‌شود از ماء یا از تراب. بعضی‌ها گفتند که ممکن است منظور از طهور، طهارت خبثیه هم باشد و لاصلاة الا بطهور یا

الا من طهور این طهور طهارت خبثیه را هم در بر می‌گیرد چون طهارت خبثیه هم نتیجه طهارت به ماء است و این طهارت اطلاق دارد. اطلاق آن شامل طهارت از حدث و خبث می‌شود.

جوابی که از این مساله داده شده این است که:

اولاً طهارت خبثیه را صریح روایات مورد عفو قرار دادند و علم را اخذ کردند به عنوان جزء الموضوع در طهارت خبثیه. و اگر قرار باشد بر اینکه لاتعاد الصلاة در اینجا شامل شود، با آن صریح روایاتی که اولاً دلالت بر اغماض از طهارت خبثیه هست مع عدم تقدم العلم و الا اگر اول علم مقدم شده باشد در آنجا نخیر باید اعاده کند صلاة را، مع عدم تقدم العلم در اینجا با آن روایات در تعارض هست پس بنابراین طهارت خبثیه نیست. این اولاً.

ثانیاً طهارتی که در اینجا هست این طهارت به تناسب حکم و موضوع، دلالت بر اهمیت مطلب می‌کند. یک وقتی یک کسی است فرض کنید که اتیان صلاة می‌کند بدون طهارت، این اصلاً صلاة نیست. اصلاً معنا ندارد که شارع این صلاة را قبول کند یا اینکه صلاتی می‌کند که با طهارت خبثیه، حالا یک مقداری خون روی لباسش هست، نمی‌توانیم

بگوئیم که شارع اصلاً این را قبول نمی‌کند. اصلاً به تناسب بین مسأله اخلال این انسباق طهارت حدثیه از این می‌رود و طهارت خبثیه احتیاجی به دلیل دیگر در اینجا دارد.

اشکال سومی که به نظر می‌رسد این است که طهور در اینجا به معنای ماء و تراب است یعنی یا طهارت حاصل از ماء و تراب یا نفس ماء و تراب، هر کدام را ما بخواهیم بگیریم. و در طهارت خبثیه که تراب اصلاً معنا ندارد لذا در اینجا طهارت منظور طهارت حدثیه است یعنی طهارت متحصلة از ماء و تراب آن طهارت [منظور است] پس بنابراین طهارت خبثیه را شامل نمی‌شود، فقط طهارت طهارت حدثیه هست و طهارت خبثیه معفو است.

مسئله دوم مسئله قبله است. در مورد قبله دو قول هست:

یک قول بر این است که قبله نفس الكعبه است عند القریب و البعید منتهی از باب اینکه بعید متمکن نیست از نفس الكعبه، از این باب مکلف است به جهت. که این قول قول محقق است و بعضی از افراد

دیگر که در همان زمان بودند.

قول دیگر این است که للقرب نفس الكعبة و
لناعی جهت الكعبة و آن جهت، خودش قبله است.

البته آنچه که به نظر می‌رسد این است که در هر
حال نفس الكعبة قبله هست منتهی در اینجا از باب
ترخیصاً علی العباد شارع آمده است و جهت را از
باب عدم تمکن، جعل کرده است یعنی از باب
ترتب. از باب ترتب، حکم ثانوی در اینجا برای غیر

متمکن جعل شده. آیات قرآن هم **جَعَلَ اللَّهُ الْكَعْبَةَ**

الْبَيْتِ الْحَرَامِ قِيَامًا لِلنَّاسِ وَالشَّهْرَ الْحَرَامَ وَالْهَدْيَ وَ
الْقِلَابِدَ ذَلِكَ لَتَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَ مَا
فِي الْأَرْضِ وَ أَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿المائدة، ۹۷﴾

قَدْ نَرَى تَقَلُّبَ وَجْهِكَ فِي السَّمَاءِ فَلَنُوَلِّيَنَّكَ قِبْلَةً تَرْضَاهَا
فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَ حَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا
وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ وَ إِنَّ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ
الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ وَ مَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا يَعْمَلُونَ ﴿البقرة،

۱۴۴﴾ وَ مِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ

الْحَرَامِ وَ إِنَّهُ لَلْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ وَ مَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ
﴿البقرة، ۱۴۹﴾ وَ مِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ

الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَ حَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ
لِنَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَيْكُمْ حُجَّةٌ إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ فَلَا
تَخْشَوْهُمْ وَ اخْشَوْنِي وَ لِأْتِمَّ نِعْمَتِي عَلَيْكُمْ وَ لَعَلَّكُمْ
تَهْتَدُونَ ﴿البقرة، ۱۵۰﴾ به طرف مسجد الحرام

صورتت را بگردان نه به جهت، با اینکه خب مثلاً این آیه در مدینه آمده دیگر، آیهٔ اختلاف قبلتین و تبدل قبله این در مدینه برای پیغمبر آمده و قطعاً برای مدینه که تا مکه هشتاد فرسخ فاصله هست در آن موقع که افراد غیر متمکن هستند از اتجاه به نفس کعبه. پس بنابراین ما می‌بینیم که در آیات قرآن نفس کعبه و نفس مسجد الحرام قبلهٔ برای مصلی قرار داده شده منتهی از باب عدم تمکن، از باب ترتب، حکم ثانوی که آن جهت قبله است در اینجا جعل شده.

بناءً علی هذا مساله فرق می‌کند. اگر یک شخصی متمکن بود که از صد فرسخی دقیقاً به سمت کعبه نماز بخواند مانند اهالی خود مکه، اهالی خود مکه دقیقاً باید به سمت کعبه نماز بخوانند تازه خود اهالی مکه هم دقیقاً نمی‌خوانند. شما فرض کنید که در مسافرخانه هستید از کجا می‌دانید دقیقاً این می‌خورد به کعبه؟ نه آقا جان ممکن است صد متر دوست متر هم فاصله داشته باشد. بله افرادی که در خود مسجد الحرام هستند به دقت موازی با کعبه در اینجا باید به نماز بایستند ولی در هر صورت باز نسبت به اهالی

خود مکه هم در اینجا مطلب این طور نیست. در هر صورت بنا به قاعده ترتب اگر کسی بتواند به نفس کعبه نماز بخواند در اینجا حکم اولی برای او همان اتجاه به نفس کعبه است. فرض کنید یک آلت بسیار دقیقی مثل اینکه فرض کنید که امواج می فرستند یک نقطه، بعد طبق همان موج این سوار یخ و اینها می رود می خورد به آن اهداف، اگر شخصی توانست با یک دستگاهی دقیقاً به سمت خود کعبه نماز بخواند در اینجا حکم اولی برای او این خواهد بود و نمی تواند در اینجا به اتجاه کعبه نماز بخواند. این مطلب اول. مطلب دیگر اینکه حالا کسی که نتوانست، اتجاه کعبه به چه سمت است؟ به اتجاه کعبه نماز بخواند یعنی جهت را در نظر بگیرد. در روایات داریم جهت بین المشرق و المغرب است و روایات در اینجا زیاد است. دیگر حالا متذکر نمی شویم در اینجا. و بین مشرق و مغرب، این کعبه است. حالا اگر کسی سهواً به سمت آن جهت نخواند بلکه به این طرف خواند اگر بین مشرق و مغرب باشد این صلاة او صحیح است و اگر کعبه را خلف خود قرار داد یعنی پشت به کعبه ایستاد، این مسأله قبله در آنجا مطرح می شود

و اعاده در اینجا هست. پس بنابراین صلاة به جهات
اربع، این صلاة در اینجا مستندی ندارد و مستند او
ضعیف است و بلکه صلاة به جهتین در صورت شک
در قبله، کفایت می کند. این در مسأله قبله.

مسأله دیگر که جای حرف دارد - نمی دانم وقت
داریم یا نه؟ اگر وقت داشته باشیم شروع کنیم چون
این خیلی جای بحث و فروعات کثیره است - مسأله
وقت است. ساعت چند است؟ بعید می دانم که
برسیم.

سؤال: با این بیانی که فرمودید تا آنجا که می شود
از قبله نما باید استفاده کرد

جواب: بله

سؤال: آن وقت هر کس مسافرت می رود باید
همراهش باشد؟ باید تحصیلش بکند؟

جواب: نه فرض کنید که اگر یک وقتی خود
انسان می داند جاهایی که می رود خب اینها مشخص
است، هر جا که می رود مسجد هست، مردم می دانند
به کجا نماز می خوانند و اینها، این مقدار کافی است.

سؤال: مردم معمولاً بر اساس قبله نما انجام می

دهند.

جواب: مردم معمولاً بر اساس قبله نما انجام می دهند. ولی اگر انسان بداند نه، یک مسافرتی در صحاری و ؟ و اینها می رود این حتماً باید داشته باشد.

سؤال: اینها شمال و جنوب را نشان می دهد آن

وقت قبله به تبع آن است

جواب: قبله نما؟

سؤال: یعنی قبله نما طوری است که عقربه به

خود کعبه نمی خورد

جواب: خب این خط دارد

سؤال: آخر بعضی ها اینجا اشکال کردند که

حالت مغناطیسی دو قطب تغییر می کند

جواب: نخیر، نه خیلی مختصر است.

سؤال: شماره دارد...

جواب: در حرکت زمین تفاوت پیدا می کند البته

خیلی کم. در حرکت استداره ای تفاوت پیدا می کند.

ولی آن حرکتی که پیدا می کند باز خود کعبه تفاوت

پیدا می کند یعنی این طور نیست که بین شمال و

جنوب فرق کند کعبه سر جایش باشد؟ قطب شمال

خب آن کجا در برود؟ بالاخره همه چسبیده‌اند به
همدیگر. یعنی وقتی که این مکه اینجا هست زمین
این طوری حرکت می‌کند بعد وقتی که زمین این
طوری حرکت کند کعبه هم با زمین حرکت پیدا
می‌کند دیگر.

سؤال: اشکال روی بحث مغناطیسی بودن قطب
شمال و جنوب است یعنی یک مکانی که تغییر می
کند

جواب: نه این خیلی کم است. بله خیلی کم
است.

سؤال و جواب عربی.

اللهم صل على محمد و آل محمد